

JE MOORDT TOCH NIET VOOR NIETS

Thriller in twee bedrijven

door

HUB FOBER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **JE MOORDT TOCH NIET VOOR NIETS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HUB FOBER** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Comm. - commissaris van de politie, de heer Terhorst

Henstra - zijn assistent die iets worden wil

Bredero - mevrouw Agathe, zus van de vermoorde

Veerman - Isabel, nicht van het slachtoffer en van mevrouw Agathe

Sanders - Carina, secretaresse van de vermoorde

Tromp - rechtskundig adviseur van de Bredero's

Bakker - Drieka, huisfactotum

DECOR (en anderszins):

Het stuk speelt in een kantoorruimte met huiselijke inslag. Vanuit de zaal gezien is in de linker korte kant een deur die naar de werkruimte voert van Isabel Veerman, in de rechter korte kant een deur die toegang verschaft tot het kantoor van Carina Sanders. In de achterwand een open doorgang. Die wordt links benut als de voordeur ter sprake komt, rechts in alle andere gevallen. In de linker bovenhoek een open haard, met ernaast een lege houder voor houtblokken. In de rechter bovenhoek een bureau, waarachter bureaustoel. Verder een bescheiden kantoortafel met wat kantoorstoelen, vriendelijk en niet streng zakelijk. In de buurt van het bureau aan de wand wat ordners. Het eerste bedrijf speelt op woensdag in de voormiddag, het tweede op vrijdagmiddag. Agathe Bredero is van gevorderde leeftijd.

EERSTE BEDRIJF

Bakker (*op midden*): Neem me niet kwalijk dat ik u even...

Comm. (*op uit rechts, achter zich*): ...niet veel van voor, maar 't zou toch kunnen... Ah, juffrouw Bakker... (*om zich heen kijkend*) Gisteren heb ik er niet veel oog voor gehad, maar zo net heb ik eens rondgekeken en ik moet zeggen dat het wel gezellig aandoet. Half kantoor, half woonruimte.

Bakker (*droef*): De laatste mooie herinnering die de arme mevrouw Christine ons heeft nagelaten.

Comm.: Hoe bedoelt u?

Bakker: Voor kort zag het er nog heel anders uit, maar 'n week geleden dienden zich hier opeens enkele mensen aan, die de hele zaak begonnen te renoveren. Toen bleek pas dat mevrouw Christine, vlak voor ze naar haar kuuroord vertrok, dat nog allemaal zo geregeld had.

Comm.: U wilt me toch niet vertellen dat ze dit helemaal gearrangeerd heeft zonder u of iemand anders daarin te kennen?

Bakker: Dat soort dingen deed ze wel vaker. Een eigenaardig trekje van d'r. Maar voor het overige was het 't liefste mens dat ik ooit ben tegengekomen.

Comm.: Nou ja, dat ze het tijdens haar afwezigheid heeft laten doen is natuurlijk logisch.

Bakker (*droef*): Mevrouw is altijd praktisch ingesteld geweest. (*heeft het moeilijk*) Het is alleen nog even wennen, want het enige dat z'n vaste plaats heeft behouden is de open haard.. (*snikkend*) En nu heeft ze van dat alles maar zo kort kunnen genieten.

Comm.: Wanneer is mevrouw dan teruggekomen?

Bakker (*snikkend*): Vrijdagmiddag. Ik had de boel hier net aan de kant. En de lieverd was blij als 'n kind dat alles zo goed gelukt was... en nu dit.

Comm.: Werkelijk triest ja... Maar eh, weet u nog zo uit uw hoofd wanneer ze vertrokken is?

Bakker: Drie weken daarvoor. Vrijdag de dertiende. Ik weet 't nog zo goed omdat ik 'n beetje bijgelovig ben.

Comm.: Juist ja. Maar wat ik u nog eens... (*verontschuldigend*) Ik weet dat 't u niet makkelijk valt, juffrouw Bakker, maar u begrijpt toch wel dat dit moet. Een moord is niet niks en mijn superieuren verwachten nu eenmaal van me dat ik m'n plicht doe... 't is helaas niet anders.

Bakker (*huilerig*): Maar zeker commissaris, ik heb er alle begrip voor en neemt u mij niet kwalijk dat ik me zo kinderachtig... maar het was ook zo'n schat van 'n mens.

Comm.: U hoeft zich toch niet te verontschuldigen, juffrouw Bakker, Uw

reactie is immers heel normaal en menselijk.... Maar eh, wat ik u nog eens met klem wil vragen: u bent ontegenzeggelijk degene die de moord als eerste ontdekt heeft. Mevrouw Christine lag hier (*wijst voor het bureau*) en u weet nog altijd heel erg zeker dat u het slachtoffer niet hebt aangeraakt? Misschien omdat u vond dat de arme mevrouw er een beetje ongemakkelijk bij lag of zo?

Bakker: Commissaris ik bezweer 't u. Voor zoiets heb ik gewoon niet 't lef. Ik weet 't niet meer precies, maar ik geloof dat ik alleen maar gegild en gegild heb.

Comm.: Ja ja, dat is ook te begrijpen. Maar eh, op maandag hebt u dus uw vrije middag zoals u zei. En hoe laat bent u dan van hier weggegaan?

Bakker (*nadenkend*): Nadat ik de vaat... dat zal zo rond twee uur zijn geweest.

Comm.: En daarna? Ik bedoel, kunt u in het kort weergeven hoe u de middag en de daaropvolgende avond hebt ingevuld?

Bakker (*in verlegenheid*): Nou, dat eh... ik geloof niet dat u mij kunt verplichten daarop antwoord te geven.

Comm. (*verwonderd*): Juffrouw Bakker, wat nu? Ik kan toch moeilijk aannemen dat u op uw vrije middag iets gedaan zou kunnen hebben dat het daglicht niet kan velen. En door mij het antwoord op mijn vraag schuldig te blijven maakt u zich onnodig verdacht, dat moet u toch begrijpen.

Bakker: Ik wil alleen nog verder met u praten in het bijzijn van een advocaat.

Comm.: Alsjeblieft zeg. Dat klinkt alsof u helemaal thuis bent in de wereld van de misdaad, en dat past toch zeker niet bij u.

Bakker: Het is echt niet mijn bedoeling onbeleefd te zijn, maar uw vraag moet ik onbeantwoord laten.

Comm.: Juffrouw Bakker, daar gaan we toch geen halszaak van maken. Als u geen uitsluitel wilt geven over uw doen en laten op die middag en avond, zult u daar wel uw redenen voor hebben naar ik aanneem.

Bakker: Zo is 't precies commissaris en u hoeft daar echt niets achter te zoeken.

Comm.: Och, dat weet ik toch. En misschien wilt u me op ander terrein wèl nuttige informatie verstrekken. Dat kunt u, gezien de goede verstandhouding die u kennelijk met het slachtoffer had, toch moeilijk weigeren.

Bakker: Zeker wil ik u helpen commissaris. Alleen vrees ik dat ik u niet van veel nut kan zijn.

Comm.: Ik denk toch wel, juffrouw Bakker, vast wel. Om te beginnen: er zijn geen sporen van inbraak te bespeuren, dus moeten we ervan

uitgaan, dat de misdaad met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid gepleegd is door een der inwonenden, of op z'n minst met medeweten van een van hen.

Bakker (*onthutst*): Commissaris!

Comm.: Tja, ik kan 't ook niet helpen. Maar wat mij nu interesseert is: kunt u mij vertellen wie een sleutel hebben die toegang verstrekt tot deze woning en die op de hoogte zijn van de werking van het alarmsysteem?

Bakker: Zeker. Dat zijn eh, (*steekt resp. duim en andere vingers op*) juffrouw Veerman, juffrouw Sanders, ik natuurlijk en dan mevrouw Christine zelf nog.

Comm.: Welgeteld vier personen dus, die ook nog gemakkelijk in de gelegenheid waren iemand anders langs legale weg toegang tot deze woning te verschaffen.

Bakker: Commissaris, ik verzeker u dat ik...

Comm.: Juffrouw Bakker, ik volgde alleen maar een logische gedachtegang. Maar eh, dat schiet me net te binnen, kunt u me misschien vertellen of juffrouw Veerman, om het zo maar eens volks uit te drukken, aan de drank is?

Bakker: Alsjeblieft commissaris, onze keurige correcte juffrouw Veerman... een absurde gedachte en mevrouw Christine zou dat nooit getolereerd hebben, en zeker niet onder werktijd.

Comm.: En 's avonds, stiekem misschien?

Bakker: Zeker weten van niet. Ze is inwonend en ik doe al jaren haar kamers, maar nooit ook maar 't geringste spoortje van alcohol. Nog geen doosje rumbonen, bij wijze van spreken.

Comm.: Mooi zo. Maar nu nog 'n ander vraagje. Mevrouw Christine werd hier vermoord na de regulaire kantoortijd. Was het haar gewoonte om regelmatig over te werken?

Bakker: Och commissaris, of men dat overwerken kon noemen... Nodig was het in ieder geval niet, want juffrouw Sanders, haar secretaresse, doet het eigenlijke werk. Maar weet u, ze was niet meer de jongste, niet getrouwd, geen kinderen dus, geen echt familieleven.... nee, ik had meer de indruk dat ze het deed uit verveling, en wie weet, misschien ook nog wel met plezier. Anders kan ik niet verklaren waarom ze hier iedere avond steevast was.

Comm.: Ja ja, onder die omstandigheden... dat zou 'n logische verklaring kunnen zijn... (*glimlachend*) en dan zeker ook nog liefst tot midden in de nacht.

Bakker: Maar nee, geen denken aan. Mevrouw Christine was een mens van vaste gewoontes en van de klok. Om precies negen uur dronk ze in haar eigen vertrekken haar dagelijkse kop pepermuntthee en de rest

van de avond bracht ze daar altijd alleen door. Vandaar ook dat ik haar nog nooit na negen uur in dit vertrek gezien heb.

Comm.: Mooi zo. Maar nu het volgende. Toen u hier gistermorgen binnenstapte, is u toen iets bijzonders opgevallen, iets dat anders was dan anders?

Bakker (*nadenkend*): Nee... alleen... ik dacht dat het hier warmer was dan normaal. Maar dat kan ook verbeelding geweest zijn, want buiten was het ook niet koud.

Comm.: Nou ja... maar eh, ondertussen hebt u toch al heel wat vraagjes kunnen beantwoorden en u dacht nog wel dat u me niet zou kunnen helpen. Maar wat ik nu ook nog graag...

Henstra (*op uit kamer rechts met notitieblokje in de hand*): Ik heb zo net even ge... o pardon, neem me niet kwalijk.

Comm.: Geeft niet Henstra, juffrouw Bakker en ik waren toch juist... (*tot Bakker*) En we bedankt hoor, u hebt me werkelijk uitstekend geholpen.

Bakker (*af midden*): Graag gedaan hoor, graag gedaan.

Henstra: Heb net het lab aan de lijn gehad, (*grinnikend*) op kosten van het huis.

Comm.: Zo. En?

Henstra (*leest af*): De lijkschouwer heeft het tijdstip van overlijden vastgesteld en prikt het tussen 22.30 en 23.00 uur. De gevonden parabellum is inderdaad het moordwapen en het lab is er zeker van dat, gezien de inslaghoek van het projectiel, het slachtoffer in zittende houding getroffen moet zijn.

Comm.: Schrijvend achter haar bureau, zoals de plek van de pen en de inktveeg al deden vermoeden.

Henstra: Dit impliceert, dat het slachtoffer diegene die haar om zeep geholpen heeft, haar de pijp heeft uitgeblazen, haar naar de eeuwige jachtvelden gestuurd heeft, hoogstwaarschijnlijk niet zelf heeft binnengelaten en bovendien, dat ze hem of haar gekend moet hebben, omdat ze gewoon doorging met schrijven.

Comm.: Iets te uitvoerig Henstra, maar toch knap gededuceerd. Jij wordt ooit nog eens wat.

Henstra (*meesmuilend*): En ik vanuit m'n argeloze onschuld maar denken dat ik al wat was.

Comm. (*peinzend, naar de plek voor het bureau kijkend*): Wat kan nu iemand beziel hebben om na de daad met het lijk te gaan dollen?

Henstra: Met het lijk te gaan... hoe bedoelt u?

Comm.: Het is duidelijk dat zich iemand, om evenzo onduidelijke redenen, de moeite getroost heeft om het achter het bureau uit te halen en het hier ervoor te deponeren.

Henstra: En wat kan een zekere commissaris beziel hebben het

moordwapen, met veronachtzaming van de heersende wetten, terug te leggen op de plaats waar het gevonden werd?

Comm.: Wetten zijn er nu eenmaal om overtreden te worden Henstra, vooral als ze mogelijk een zaak kunnen dienen, dat moet je goed in je oren knopen.

Henstra (*droog*): Vooral als je ooit iets worden wil.

Comm.: Precies. En wat dat terugleggen betreft: zo maar 'n ingeving Henstra. Voor mij kan het geen kwaad om diegene die het gehanteerd heeft in de waan te laten dat we van het bestaan ervan niet op de hoogte zijn. Maar eh, hoe zit dat ondertussen met die secretaresse, die juffrouw Sanders?

Henstra: Heb haar pas 'n uur geleden te pakken kunnen krijgen. Ze is gisteravond teruggekomen van haar vakantie in Lloret de Mar en zal zo meteen wel komen opdagen, want ze weet dat ze hier verwacht wordt.

Comm.: Oké. Maar weet je wat jij, grote speurder, nu eens vóór alles moet gaan doen?

Henstra: Geen idee, maar u zult me dat wel heel precies weten te vertellen neem ik aan.

Comm.: Jij gaat als de gesmeerde bliksem achter de antecedenten aan van alle betrokkenen. Alles wat je te weten kunt komen is...

Veerman (*in gedachten op uit kamer links, met plastic zakje, richting midden af*): O, neem me niet kwalijk, ik wilde niet storen... dacht dat u al eh...

Comm.: Maar nee juffrouw Veerman, u stoort niet. Integendeel, u komt zelfs als geroepen. Gisteren hebben we immers geen gelegenheid gehad eens wat nader op het een en ander in te gaan en dat zouden we nu mooi kunnen inhalen als het u schikt.

Veerman: Mij best. Als u denkt dat ik u eh... (*weer afgaand*) Momentje, kan ik dit ook wel zo lang even...

Comm.: Ga nu maar Henstra, je weet immers wat je doen moet.

Henstra (*af midden, knikkend*): ...om later ooit eens iets te worden.

Veerman (*terug*): Wel commissaris, ik kan me niet voorstellen dat ik u veel verder kan helpen, maar u vraagt maar, want daar zal het naar alle waarschijnlijkheid wel op uitdraaien denk ik, vragen en nog eens vragen.

Comm.: Inderdaad. u voelt 't precies aan en dat maakt het voor mij wel 'n stuk makkelijker. Weet u, de meeste mensen hebben een aversie tegen mij, of beter gezegd tegen m'n beroep, maar u lijkt me gelukkig uit heel ander hout gesneden.

Veerman: Commissaris, ik heb een nuchtere instelling en besef dat men met geweeklaag en gejammer een zaak als deze nooit tot een goed

einde kan brengen.

Comm.: Kijk, het antwoord van een realiste, dat bevalt me, met zulke mensen kan men wat bereiken. En eh, om ter zake te komen: naar ik begrepen heb bent u inwonend. Kunt u me over dat feit iets naders vertellen?

Veerman: Uiteraard. Om te beginnen, en dat zult u al wel weten, zijn de gezusters Bredero, tante Christine en tante Agathe, m'n enige familieleden. En toen tante Christine op een gegeven moment als beleggingsadviseuse ging opereren en steeds minder tijd aan haar enorme postzegelcollectie kon schenken, heeft ze mij een fulltime job als beheerdster aangeboden.

Comm.: U hebt de baan aangenomen en bent hier ingetrokken. Logisch.

Veerman: Nou nee, niet meteen, maar pas na verloop van tijd, toen we steeds meer begonnen te beseffen dat we elkaars enige familie waren.

Comm.: En de relatie is toen natuurlijk nog verder uitgegroeid.

Veerman: Commissaris, ik ben gewoon haar dochter geworden en ik beweer niet teveel als ik nu zeg dat ik in haar een goede liefhebbende moeder verloren heb.

Comm. (*glimlachend*): Ik realiseer me nu pas dat u des te opener en vrijer met me kunt praten vanuit de wetenschap, dat niemand ook maar de schaduw van een verdenking in uw richting kan koesteren, vanwege dat fantastische alibi van u.

Veerman: Hoe moet ik dat zien?

Comm.: Maar m'n beste juffrouw Veerman, op het tijdstip van de moord was u immers onze gaste op het politiebureau. Weliswaar in een cel, maar toch...

Veerman: Het tijdstip van de moord ken ik niet en over de tijdsduur van mijn onvrijwillig verblijf op uw bureau is mij nog slechts heel wazig iets bij.

Comm. (*grinnikend*): Kan ik me indenken... Maar eh, nu moet u mij toch eens vertellen: ene juffrouw Veerman, haast te bestempelen als geheelonthoudster, die op een blauwe maandagavond met een ferme slok op achter het stuur kruipt, 'n aanrijding veroorzaakt en aansluitend op de vlucht slaat, zij het dan ook op de meest stuntelige wijze, terwijl ze daarna ook nog weigert de blaastest te doen... hoe moet ik dat met elkaar rijmen?

Veerman (*gekweld*): Commissaris... dat is niet met elkaar te rijmen, dat weet ik zelf ook wel... 'n stommiteit van de allereerste orde, waarvoor ik zal moeten boeten... maar veel erger is de schande. Ik vrees dat ik deze gebeurtenis m'n hele leven met me zal blijven meedragen.

Comm.: Kom kom, dat zal heus wel meevallen. Maar eh, ik vroeg naar de aanleiding van uw, op z'n zachtst uitgedrukt, vreemde gedrag.

Veerman: Commissaris, afgelopen maandagmorgen, voorgisteren dus, heb ik 'n vreselijke teleurstelling te verwerken gekregen. Ik ga daar nu niet verder over uitweiden, daarvoor doet het teveel zeer. Maar na een dag van peinzen en piekeren heb ik 's avonds naar de fles gegrepen.

Comm.: Ja ja, en als men dan, zoals u, nooit...

Sanders (*opstormend door midden, van links, met handtas*): Isabel! Zeg dat 't niet waar is! (*korte omhelzing*) Zeg dat het 'n vergissing is Isabel.

Veerman (*nuchter*): Het is wèl waar Carina en het is géén vergissing en we zullen er mee moeten leren leven.

Sanders (*op het hysterische af*): O nee o nee, wat vreselijk! Wie kan die arme mevrouw Christine nu zo iets hebben aangedaan? Ik verwijt me al de hele tijd dat ik ben weggegaan. Als ik gebleven was zou er misschien niets gebeurd zijn... Als ik ook maar had kunnen vermoeden dat zoiets... o nee...

Veerman (*nuchter*): Toe nou Carina, beheers je. Met hysterische toestanden komen we niet verder. En laat me je nu eerst eens voorstellen aan de commissaris die het onderzoek doet.

Sanders (*geeft commissaris hand*): Ach zo, bent u... Carina Sanders.

Comm.: Commissaris Terhorst.

Sanders (*gejaagd*): En commissaris, is er al iets bekend omtrent de... Ooo... 't zal wel iets met het bureau te doen hebben. Deze of gene die ze per ongeluk verkeerd geadviseerd heeft... ja ja, dat moet 't zijn, kan niet anders!

Veerman (*nuchter*): Nee Carina, het gaat om gewone ordinaire diefstal... postzegels.

Sanders (*theatraal*): O nee, daar heb je 't al! Hoe vaak heb ik niet gezegd dat het onverantwoord is zo'n kostbare collectie in huis te hebben... dat vraagt toch gewoon om... om... En daarvoor is die arme mevrouw Christine nu moeten...

Veerman: Eerstens zijn maar weinigen van het bestaan van de collectie op de hoogte en tweedens hebben we een afdoende beveiliging en dat weet je best.

Sanders: Afdoende ja, moet je er vooral nog hardop bijvertellen.

Veerman: Moment even, als iemand het systeem op een reguliere manier uitschakelt, is dat toch zeker niet mijn schuld, wel?

Sanders (*ongelovig*): Wil je daarmee soms zeggen dat het iemand geweest moet zijn die de werking kent van het...

Veerman (*koel*): Carina, alsjeblijft! Het is niet aan ons om conclusies te trekken. Dat is de taak van de commissaris.

Sanders: Ja ja. Maar eh, is 't heel erg? Ik bedoel, is er veel gestolen?

Veerman (*ook tot commissaris*): Dat is nu net het vreemde aan de hele affaire. De echt kostbare zegels zijn er nog allemaal, op de six pence

Mauritius na, hetgeen uiteraard toch 'n zeer gevoelig verlies is, maar voor de rest is slechts wat kleingoed verdwenen.

Comm.: Kan iemand dan misschien iets speciaals gezocht hebben?

Veerman: Nee commissaris, die hier doende was moet 'n volslagen leek geweest zijn, die op goed geluk zomaar wat weggegraaid heeft.

Sanders: Dat is dan nog 'n geluk bij een ongeluk. En hoe heeft juffrouw Bakker de zaak opgenomen? Zij en mevrouw Christine waren immers erg dik met elkaar. *(inmiddels is voordeurbel overgegaan, Bakker via midden doorgang van rechts naar links)*

Veerman *(schouders ophalend)*: Hoe neem je zo iets op?

Sanders *(richting af)*: Ga ik even naar haar toe. Zij zal 't er beslist wel moeilijk mee hebben.

Comm.: Als u mij toestaat juffrouw Sanders ga ik met u mee, *(samen af)* er is nog een kleinigheidje dat ik haar... *(Veerman af in links)*

Bakker *(opkomend met Tromp, naar kamer links)*: Ik zal juffrouw Veerman even waarschuwen dat u er bent. *(klopt op deur, opent haar)* De heer Tromp voor u. *(Tromp, met diplomatenkoffertje, kijkt ondertussen vol verwondering rond. Bakker af midden)*

Veerman *(opkomend)*: Ah, meneer Tromp.

Tromp: Juffrouw Veerman... *(rondkijkend)* Ongelooflijk wat hier in zo korte tijd gebeurd is. Verleden week was nog alles bij 't oude en nu... Werkelijk knap gedaan... voortreffelijk... en voorheen *(knikt op rechts)* was uw domein toch daar.

Veerman: Inderdaad, tante Christine heeft op de haar bekende voortvarende wijze een hele omwenteling teweeg gebracht.

Tromp: Mevrouw Bredero... ik kan het nog altijd niet bevatten... zo levenslustig nog en vitaal... en dan opeens niets meer

Veerman: Ja, 'n onverkwikkelijke geschiedenis, die ons allemaal zwaar heeft aangegrepen.

Tromp: Diefstal... iemand die het op de collectie voorzien had naar ik hoorde... Is al iets naders bekend?

Veerman: Voor zover ik weet, nog niet. Maar de politie is volop met het onderzoek bezig.

Tromp: Zal me benieuwen wat er uit komt... Nochtans, het leven gaat verder en eh, mag ik aannemen... hopen, dat u ook onder de veranderde omstandigheden van de diensten van mij gebruik zult willen blijven maken?

Veerman: Maar meneer Tromp, daar kan toch nauwelijks enige twijfel over bestaan.

Tromp: Zeer prettig dat uit uw mond te mogen vernemen... Welnu eh, *(papieren uit koffertje halend)* waar ik eigenlijk voor gekomen ben... de zaak Steenbeek... op papier is het nu allemaal geregeld en kunnen we

dus... Maar ik kan me best voorstellen dat uw hoofd er nu niet naar staat. Misschien is het wel beter dat ik op een later tijdstip nog eens terugkom.

Veerman: Nee nee, we kunnen, in weerwil van alles, toch niet zo maar bij de pakken gaan neerzitten... het was tante Christine's wens die collectie over te nemen en derhalve zal ik me ook met Steenbeek in verbinding stellen. Alhoewel ik geestelijk... eerlijk gezegd, ik zit opgescheept met een haast ondraaglijke wetenschap. Dat durf ik tegenover u als onze rechtskundige adviseur wel te bekennen.

Tromp: Als ik u vanuit mijn positie ergens mee van dienst kan zijn...

Veerman: Dat zal nauwelijks mogelijk zijn, maar ik zou al blij zijn als ik iemand deelgenoot zou kunnen maken van wat zo verpletterend op me drukt, en als u bereid zou zijn mij uw oor te lenen, ik bedoel... misschien dat 't dan voor mij ietsjes makkelijker te dragen is.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto